

Sygn. akt I ACa 864/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Rak (spr.)
Sędziowie:	SSA Zbigniew Ducki SSA Regina Kurek
Protokolant:	st. sekr. sądowy Urszula Kłosińska

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa **(...)Bank S. A.w W.**

przeciwko **T. M. i W. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w N.

z dnia 21 lutego 2018 r. sygn. akt I C 1273/16

1. **oddala obie apelacje;**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 8100 zł (osiem tysięcy sto złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Regina Kurek SSA Teresa Rak SSA Zbigniew Ducki

Sygn. akt I ACa 864/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA w W. wniósł o wydanie nakazu zapłaty i nakazanie pozwanym T. i W. M. zapłaty solidarnie na jego rzecz kwoty 204.085,97 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 188.548,49 zł od dnia 12.07.2016 r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem ograniczenia wynikającego z art. 481 par 2¹ kc oraz zwrotu kosztów sądowych w wysokości 2.552 zł.

Na uzasadnienie powodowy Bank podał, że 16 grudnia 2011 roku zawarł z pozwanym T. M. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...)umowę kredytu (...), poręczoną przez pozwaną W. M.. Pozwani nie wywiązali się z

zobowiązania, w związku z czym Bank wypowiedział umowę. Roszczenie stało się wymagalne w dniu 2 marca 2016 roku. Wysokość zadłużenia została potwierdzona wystawionym przez Bank wyciągiem z ksiąg banku z dnia 12 lipca 2016 roku na kwotę 204,085,97 zł, w tym kapitał na kwotę 188.548,49 zł, odsetki od należności niespłaconych w terminie naliczone do dnia 11 lipca 2016 r. w kwocie 15.407,48 zł i koszty na 130 zł.

Sąd Rejonowy w L. stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w N..

Strona powodowa w piśmie z dnia 20 grudnia 2016 roku wniosła jak w pozwie o wydanie nakazu zapłaty oraz domagała się zasądzenia od pozwanych solidarnie na jej rzecz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego. Wniosła też o wydanie wyroku zaocznego w warunkach art. 339 kpc.

Wskazał pozwany Bank, że przed wniesieniem pozwu wielokrotnie próbował się kontaktować z pozwanymi, ale były to próby bezskuteczne. Wzywał pozwanych do zapłaty oraz informował o zaległości. Zasadność żądanie powoda potwierdzają dokumenty.

Pozwanym doręczony został odpis pozwu, ale nie zajęli oni w wyznaczonym terminie stanowiska w sprawie. Odpowiedź na pozew została zwrócona jako spóźniona.

Po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 12 czerwca 2017 roku Sąd Okręgowy w N.wydał wyrok zaoczny, zasądający od pozwanych solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 204.085,97 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 188.548,49 zł od dnia 12.07.2016 r. do dnia zapłaty nie wyższymi niż dwukrotność odsetek ustawowych za opóźnienie, zasądził też od pozwanych na rzecz powoda kwotę 24.646,38 zł tytułem kosztów postępowania oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwani T. M. i W. M. wnieśli sprzeciw od wyroku zaocznego, domagając się jego uchylenia, oddalenia powództwa i zasądzenia od strony powodowej kosztów.

Pozwany podał, że po zawarciu umowy kredytowej popadał stopniowo w coraz większe problemy finansowe związane z prowadzoną działalnością gospodarczą. Pomimo tego do miesiąca marca 2016 roku spłacał kredyt wpłacając na konto banku wszystkie dostępne środki finansowe, które pozostawały mu po odjęciu bieżących wydatków na utrzymanie swoje i rodziny. Pozwani zarzucili, że dokonali wpłat na wyższą kwotę niż podane w pozwie, powołali się przy tym na posiadane potwierdzenia wpłat i przelewów. Zdaniem pozwanych przedłożony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg banku nie może stanowić dowodu przesądzającego o wysokości roszczenia. Księgi rachunkowe banków oraz sporządzone na ich podstawie wyciągi nie stanowią dokumentu urzędowego w odniesieniu do postępowania cywilnego. Mogą jedynie korzystać z waloru dokumentu prywatnego w rozumieniu art. 245 kpc. Nie mogą one stanowić podstawy do skutecznego formułowania twierdzenia, że pozwani zobowiązani są do zapłaty kwoty 204.085,97 zł.

Wyrokiem z dnia 21 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w N.utrzywał w mocy wyrok zaoczny z dnia 12 czerwca 2017 r.

Rozstrzygnięcie wydał w oparciu o następujące ustalenia faktyczne:

W dniu 16 grudnia 2011 roku (...) Bank S.A. zawarł z kredytobiorcą T. M., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) - B. kredyt przedsiębiorczy o numerze (...) na kwotę 249.535,13 PLN na okres 120 miesięcy. Taty kredytu były równe, oprocentowanie stanowiło sumę marży kredytowej i stawki referencyjnej WIBOR 3M oraz wynosiło w dniu podpisania umowy 12,82%. Określono zasady zmiany oprocentowania. Zgodnie z par 5 ust. 8-10 Bank naliczał odsetki za każdy dzień korzystania przez Kredytobiorcę z Kredytu począwszy od dnia wypłaty Kredytu aż do dnia spłaty włącznie w wysokości 1/360 stopy procentowej mającej zastosowanie w danym dniu od Kredytu. Odsetki były płatne w cyklu miesięcznym. W przypadku niespłacenia wierzytelności w terminie niespłacona kwota stawała się zadłużeniem przeterminowanym, w tym kwota kapitału jako kapitał przeterminowany. Od zadłużenia przeterminowanego Bank naliczał odsetki w wysokości czterokrotności oprocentowania kredytu lombardowego NBP. Kredytobiorca

zobowiązany był do zapłaty raty kredytu każdego 21 (dwudziestego pierwszego) dnia miesiąca kalendarzowego. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w przypadku niewykonania lub nieterminowego regulowania przez kredytobiorcę zobowiązań wobec banku, w szczególności w przypadku, gdy Kredytobiorca zalegał w całości lub części z zapłatą dwóch rat kredytu i pomimo wezwania do zapłaty nie spłacił zaległości w terminie 7 dni od dnia otrzymania niniejszego wezwania

Dla zabezpieczenia spłaty wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy kredytu, w dniu 16 grudnia 2011 r. pomiędzy (...) Bank S.A. a W. M. została zawarta umowa poręczenia cywilnego nr (...), zgodnie z którą poręczyciel nieodwołalnie i bezwarunkowo zobowiązał się względem banku wykonać wszelkie zobowiązania za dłużnika wynikające z umowy kredytu w przypadku, gdy dłużnik nie wykona ciążących na nim zobowiązań w terminie i na warunkach określonych w umowie. Poręczyciel poręczył za zobowiązania bezterminowo, całym swoim majątkiem. Kredyt został pozwanemu wypłacony 29 grudnia 2011 roku.

Spłaty rat kredytu pozwany dokonywał w różnych wysokościach i terminach odbiegających od przyjętego przez strony harmonogramu spłaty, co powodowało naliczanie odsetek karnych od należności przeterminowanych. Ostatnia wpłata przed wniesieniem pozwu została dokonana w dniu 11 marca 2016 r. w kwocie 35,83 PLN.

Powód wielokrotnie wzywał pozwanych do spłaty zadłużenia, w tym zaległych należności i dalszej terminowej spłaty zgodnie z harmonogramem. Takie wezwania były wysyłane między innymi w sierpniu i wrześniu 2015 roku. Pozwani w wyznaczonym terminie nie dokonali spłaty, co spowodowało, że pismem z dnia 13 stycznia 2016 r. skierowanym do obojga pozwanych powodowy Bank wypowiedział umowę kredytową na podstawie par 8 ust. 1 lit. b umowy kredytu. Przedmiotowe wypowiedzenie zostało podjęte przez pozwanych w dniu 20 stycznia 2016 r. Pismem z dnia 1 kwietnia 2016 r. Bank ponownie wezwał pozwanych do spłaty, kierując do nich ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty. Pozwani odebrali to wezwanie w dniu 6 kwietnia 2016 r.

Ustalił nadto Sąd Okręgowy, że w dniu 12 lipca 2016 roku powodowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, wg. którego zadłużenie wynosiło 204 085,97 PLN, w tym zaległy kapitał w kwocie 188 548,49 PLN, odsetki w kwocie 15 407,48 PLN (w tym odsetki kapitałowe w kwocie 8.577,19 zł, odsetki umowne w kwocie 6.830,29 zł) oraz koszty w kwocie 130 PLN.

Pozwani są małżeństwem od 2007 roku, zaś wyrokiem z dnia 9 września 2016 roku Sad Okręgowy w N. orzekł separację małżeństwa. Na mocy tego wyroku pozwany obowiązany jest do alimentowania małoletnich dzieci łączną kwotą 1.000 zł miesięcznie. Pozwana jest bezrobotna, a pozwany podejmuje prace dorywcze uzyskując za nie 1.500 zł miesięcznie. Pozwani są współwłaścicielami nieruchomości położonej w B. obj Kw (...), obciążanej hipotecznie.

Przeciwko pozwanemu prowadzone jest postępowanie egzekucyjne przez komornika sądowego przy SR dla K. (...) D. U. do sygn. Km 1362/16 z wniosku (...) BANK SA dotyczące należności głównej na kwotę 71.869,80 zł na podstawie BTE z dnia 21.10.2015 opatrzonego w klauzulę wykonalności 10 listopada 2015 roku. Komornik Sądowy przy SR W. (...) w W. umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...) sp. z o.o. przeciwko pozwanemu o egzekucję należności 1968 zł, wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Ponadto pozwany jest dłużnikiem (...) Banku na kwotę 25.137,96 zł, M. B. na kwotę 24.88,32 zł, (...) Bank na kwotę 38.525,46 zł. Postępowanie przeciwko pozwanym wszczęli też Naczelnik US w N., Wojewoda (...) oraz ZUS.

W postępowaniu egzekucyjnym Km 31/17 Komornik Sądowy przy SR w G.C. B. przystąpił do opisu i oszacowania nieruchomości poł. w B. obj Kw (...). Również samochód pozwanych został zajęty przez komornika.

Pozwany wystąpił o ogłoszenie upadłości swojej spółki.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty bankowe, których moc dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu pierwszej instancji. dokumenty nie były przez strony kwestionowane.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie i na podstawie art. 347 zd. 1 k.p.c. utrzymał w mocy wyrok zaoczny.

Powód dochodzi wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwanym umowy kredytu przedsiębiorczego na kwotę 249.535,13 zł z dnia 16 grudnia 2011 roku. Kredyt poręczyła pozwana. Pozwani faktum zawarcia umowy kredytu oraz umowy poręczenia nie kwestionowali. Pozwany jako kredytobiorca zobowiązany był do zwrotu kredytu. Wykonanie tego zobowiązania przez pozwanego poręczyła W. M.. Pozwani jako dłużnicy solidarni nie wywiązali się z obowiązków wynikających z zawartych przez nich umów kredytowej i poręczenia. Z tego też względu Bank wypowiedział pozwanemu umowę o kredyt. Podstawą wypowiedzenia był przepis art. 75 ust 1 ustawy prawo bankowe dający bankowi prawo do wypowiedzenia umowy w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej. Termin wypowiedzenia, o ile nie został przez strony inaczej określony w umowie wynosi 30 dni a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni (art. 75 ust 2 cyt ustawy). Wobec zalegania przez kredytobiorcę z zapłatą dwóch rat wypowiedzenie dokonane przez Bank było skuteczne. O wypowiedzeniu została również poinformowana pozwana, którą także wezwano do zapłaty. Stwierdził Sąd, że wobec pozwanych Bank zachował pełną procedurę wypowiedzenia umowy. Wypowiedzenie nie było dokonane w sposób nagły, zaskakujący dla pozwanych. Po wypowiedzeniu umowy Bank wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, w którym określono wymagalne zobowiązanie pozwanych.

W ocenie Sądu Okręgowego powodowy Bank przedłożonymi dokumentami wykazał zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia.

Wskazał Sąd, że w świetle ugruntowanego orzecznictwa dokument bankowy – wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, nie ma waloru dokumentu urzędowego ale ma walor dokumentu prywatnego. Taka kwalifikacja nie pozbawia tego dokumentu mocy dowodowej w ogóle, a jedynie moc tę ogranicza (art. 245 kpc). Dowód ten, zwłaszcza w powiązaniu z innymi dowodami w sprawie może stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w tym potwierdzać twierdzenia strony powodowej o wysokości zobowiązania pozwanych. Zwrócił Sąd uwagę, że powód przedstawił też szereg innych dokumentów, które również potwierdzają wysokość wymagalnego zadłużenia pozwanych wobec strony powodowej. Zagadnienie mocy dowodowej dokumentów prywatnych jest przedmiotem jednolitego stanowiska judykatury, w myśl którego dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. W obecnym stanie prawnym, wobec jednoznacznego brzmienia art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Nie pozbawia go to jednak mocy dowodowej i wiarygodności. Zwrócił Sąd uwagę, że mimo nowelizacji prawa bankowego dokonanej ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg bankowych nadal pozostaje dokumentem uprawniającym powoda do wystąpienia z pozwem w postępowaniu nakazowym (art. 485 § 3 kpc). Nadal też jest to dokument stanowiący dostateczną podstawę wpisu do ksiąg wieczystych (art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe). Wyciąg z ksiąg bankowych zawiera złożone w szczególnej formie oświadczenie wiedzy uprawnionych osób, dotyczące danych zaksięgowanych w księgach rachunkowych. Prowadzenie zaś ksiąg rachunkowych reguluje ustawa z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, rozporządzenie Min. Finansów z dnia 1 października 2010 r. w sprawie szczególnych zasad rachunkowości banków oraz ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

W niniejszej sprawie wyciąg z ksiąg bankowych w powiązaniu z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, przy jednoczesnym braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych, pozwalał na określenie wysokości dochodzonej pozwem wierzytelności.

Pozwani co prawda kwestionowali wysokość zadłużenia podaną przez stronę powodową, ale nie przedstawili żadnych dokumentów potwierdzających ich stanowisko. Bank natomiast przedstawił szczegółowe rozliczenie kredytu, z uwzględnieniem wszystkich wpłat pozwanych.

Istniała więc podstawa do uwzględnienia powództwa w całości w wyroku zaocznym, a następnie do utrzymania tego wyroku w mocy.

Wszystkie koszty procesu tj, uiszczoną przez stronę powodową opłatę od pozwu, opłaty skarbowe od pełnomocnictw, opłaty za uwierzytelnienie notarialne, koszty zastępstwa prawnego ujęto w wyroku zaocznym. Po złożeniu sprzeciwu strona powodowa nie poniosła żadnych innych kosztów, dlatego Sąd nie orzekł o innych kosztach postępowania niż te orzeczone już w utrzymanym w mocy wyroku zaocznym.

Pozwani zaskarżyli wyrok w całości. W jednobrzmiących apelacjach zarzucili:

- sprzeczność istotnych ustaleń ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, mającą wpływ na wynik sprawy, polegającą na przyjęciu, iż pozwani mają zapłacić na rzecz powoda kwotę wskazaną w wyroku zaocznym, podczas gdy z posiadanych przez pozwanych potwierdzeń wpłat i przelewów wynika, że kwota ta jest o wiele niższa,

- naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

-- art. 233 kpc poprzez uznanie za wiarygodne ksiąg bankowych, podczas gdy pozwani twierdzili inaczej niż powód, a Sąd nie wezwał ich do złożenia potwierdzeń wpłat i przelewów oraz odmowę wiarygodności wyjaśnieniom pozwanych złożonych w formie pisemnej,

-- art. 299 kpc poprzez jego nie zastosowanie, a w konsekwencji nie przeprowadzenie dowodu z wyjaśnień strony, podczas gdy w sprawie istniały niewyjaśnione fakty dla rozstrzygnięcia sprawy,

- naruszenie prawa materialnego, a to art. 95 ust. 1a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe poprzez uznanie roszczenia powoda tylko na podstawie ksiąg rachunkowych banku.

Wnieśli pozwani o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie na ich rzecz od strony powodowej kosztów postępowania, ewentualnie o uchylene wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji pozwanych.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje pozwanych na uwzględnienie nie zasługują, a podnoszone zarzuty są nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności odniesienia się wymaga zarzut wadliwych ustaleń faktycznych oraz niewłaściwej oceny dowodów, dopiero bowiem prawidłowo ustalony stan faktyczny może stanowić podstawę do zastosowania przepisów prawa materialnego.

Zarzuty te w ocenie Sądu Apelacyjnego na uwzględnienie nie zasługują.

Przepis art. 233 kpc statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, wedle której sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Granice swobodnej oceny dowodów wyznaczają przepisy prawa procesowego, zasady doświadczenia życiowego i reguły logicznego rozumowania.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji są prawidłowe i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Sąd Apelacyjny ustalenia te podziela i przyjmuje za własne. Nie naruszył więc Sąd zasad oceny swobodnej. Zarzut naruszenia art. 233 kpc nie może zatem zostać uwzględniony. Skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest wystarczające natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich

odmiennej ocenie niż ocena sądu (tak np. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 6 listopada 1998 r. II CKN 4/98 – niepublikowane).

Dokonując oceny dowodów zgodnie z regułami zakreślonymi w art. 233 § 1 kpc sąd winien wyprowadzić z zebranego materiału dowodowego logiczne wnioski, musi uwzględnić zasady określone przez prawo procesowe określone w przepisach art. 227 – 234 kpc oraz dominujące poglądy na stosowanie prawa. Dokonując oceny swobodnej Sąd wykorzystuje własne przekonania, wiedzę, doświadczenie życiowe, uwzględnia zasady procedury i zasady logiki. Dowody winien sąd oceniać bezstronnie, racjonalnie, wszechstronnie. W odniesieniu do każdego dowodu winien sąd ocenić jego wiarygodność, odnosząc się także do pozostałego materiału dowodowego. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, które Sąd Apelacyjny w pełni popiera i akceptuje, do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów (wyrok SN z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05). Naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. może polegać na tym, iż Sąd z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów przyjął za wiarygodny określony dowód lub też odmówił wiarygodności konkretnemu dowodowi. Strona, która podnosi taki zarzut musi przy tym wykazać, o jaki konkretnie dowód chodzi i na czym polega przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (wyrok SN z dnia 10 listopada 2005 r., V CK 332/05). Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu (wyrok SN z dnia 8 kwietnia 2009 r., II PK 261/08).

Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy, ocenie dowodów poczynionej przez Sąd nie sposób zarzucić braku logiki, braku właściwego kojarzenia faktów i sprzeczności z doświadczeniem życiowym.

Sąd Okręgowy zgromadzone dowody ocenił wszechstronnie nie naruszając zasad logiki i doświadczenia życiowego. Wskazał Sąd, które dowody uznał za wiarygodne i dlaczego, a którym wiarygodności odmówił. Ustaleń Sąd dokonał przede wszystkim na podstawie dokumentów przedstawionych przez powoda, przy czym podkreślenia wymaga, że pozwani żadnych wniosków dowodowych, poza wnioskiem o przesłuchanie stron w sprawie nie zgłaszali.

Sprzeczności ustaleń ze zgromadzonym materiałem dowodowym pozwani upatrywali ustaleniu wysokości długu obciążającego pozwanych, który wg pozwanych jest niższy od kwoty wskazywanej przez powodowy Bank i przyjętej przez Sąd pierwszej instancji, naruszenia zaś art. 233 kpc w uznaniu za wiarygodny dowód ksiąg bankowych oraz odmowę wiarygodności pisemnym wyjaśnieniom pozwanych.

Zarzutów tych nie sposób podzielić. Strona powodowa dla wykazania swojego roszczenia przedłożyła Sądowi komplet dokumentów począwszy od umowy kredytowej i umowy poręczenia, informacji o wysokości zadłużenia, wezwań do zapłaty, wypowiedzenia umowy. Przedstawiła też wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, raporty należności i spłat kredytu, wydruk historii rachunku i historii naliczenia odsetek kredytowych. Rzeczywiście wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie jest dokumentem urzędowym, ale prywatnym. Samo to jednak nie pozbawia tego dokumentu mocy dowodowej, zwłaszcza, że nie był to jedyny dokument pozwalający na ustalenie wysokości zadłużenia pozwanych. Moc dowodową dokumentów prywatnych Sąd ocenia wg ogólnych zasad oceny dowodów wynikających z art. 233 § 1 kpc. Tak też uczynił Sąd Okręgowy, a przy dokonywaniu oceny nie przekroczył zasad oceny swobodnej.

Pozwani kwestionując moc dowodową wyciągu z ksiąg bankowych, twierdzili, że ich zadłużenie jest znacznie niższe, że dokonywali wpłat i mają na potwierdzenia wpłat i przelewów. Jednak poza zgłaszaniem takich twierdzeń i powoływaniem, że na dowody wpłat, pozwani nigdy, również przy apelacji dowodów takich Sądowi nie przedłożyli. Przyjęcie za prawdziwe twierdzeń, że zadłużenie pozwanych jest znacznie niższe niż to wynika ze wszystkich bankowych dokumentów prowadziłoby do wniosku, że Bank nie rejestrował wpłat dokonanych na poczet spłaty kredytu, co w przypadku profesjonalnej działalności bankowej jest wręcz nieprawdopodobne. Pozwani zaś

okoliczności tej nie wykazali. Nie było przecież żadnych przeszkód, by pozwani przynajmniej przedstawili dowody wpłat i przelewów, na które się powoływali. Zwrócić też należy uwagę, że mówiąc o znacznie niższym zadłużeniu pozwani nie wskazali ile ono w ich przekonaniu wynosi, ale jaką kwotę wpłacili na poczet spłaty kredytu. W takich okolicznościach uznać należy, że twierdzenia pozwanych o niższej wysokości zadłużenia są gołosłowne.

Rzeczywiście Sąd nie wzywał pozwanych do przedstawienia dowodów, jednakże to strona decyduje czy złożyć wnioski dowodowe i jakie, pozwani zaś przy dokonaniu pierwszego doręczenia w sprawie zostali pouczeni o swoich prawach procesowych, w tym prawie do przytaczania okoliczności faktycznych i dowodów na ich uzasadnienie. Pozwani zaś poza całkowicie ogólnym stwierdzeniem, że zadłużenie jest niższe i że nie może być ustalone na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych żadnych dowodów nie przedstawili.

Zgodnie z art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W okolicznościach niniejszej sprawy oznacza to, że wierzyciela obciąża wykazanie istnienia wierzytelności i jej wysokości, dłużnika zaś obciąża wykazanie spłaty długu. Pozwani natomiast nie zdołali wykazać, że ich dług wobec powodowego Banku jest niższy niż wynika to z dokumentów przedstawionych przez Bank.

Nieuzasadniony jest też zarzut naruszenia art. 299 kpc poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania stron. Po pierwsze na rozprawę w dniu 21 lutego 2018 roku pozwani się nie stawili, bez usprawiedliwienia nieobecności, co uprawniało Sąd do pominięcia dowodu z przesłuchania stron, po drugie zaś, co jest istotniejsze wykazanie okoliczności, na które powoływali się pozwani mogło nastąpić w zasadzie tylko na podstawie dokumentów. Nie sposób bowiem byłoby przeciwstawić dowodom w postaci wyciągu z ksiąg bankowych czy historii spłaty kredytu dowodu z zeznań pozwanych, zwłaszcza, że pozwani nawet w swoich twierdzeniach nie powoływali się na żadne konkrety, a jedynie ogólnie wskazywali, że ich zadłużenie jest niższe. Uzasadniona więc była ocena Sądu pierwszej instancji, co do przydatności dowodu z przesłuchania stron. Ponadto zwrócić trzeba uwagę, że dowód z przesłuchania stron jest dowodem uzupełniającym, a potrzeba jego przeprowadzenia powstaje, gdy materiał dowodowy został wyczerpany, a pomimo tego fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia nie zostały wyjaśnione. W ocenie Sądu nie jest natomiast uzasadnione zastępowanie dowodem z zeznań stron innymi dowodami, np. dowodami z dokumentów, których strona nie przedstawia.

Brak jest więc podstaw do zakwestionowania ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego i dokonanej przez niego oceny dowodów.

Okoliczności zawarcia umów kredytowej i poręczenia i wypowiedzenia umowy kredytowej nie były pomiędzy stronami sporne. Skoro więc umowa została skutecznie wypowiedziana zobowiązanie stało się wymagalne. Prawem powodowego Banku jest więc żądanie zapłaty całości zadłużenia (art. 75 ustawy prawo bankowe), czego pozwani co do zasady nie kwestionowali. Pozwana jako poręczyciel kredytu ponosi na podstawie art. 881 kc solidarną odpowiedzialność z kredytobiorcą.

Jak już wyżej wskazano wyciąg z ksiąg bankowych w obowiązującym aktualnie stanie prawnym nie jest dokumentem urzędowym, co jednak nie pozbawia go mocy dowodowej. Sąd Okręgowy dowód ten ocenił tak jak i inne dowody z dokumentów jakie przedłożył powodowy Bank i uznał je za wiarygodne. Nie znajduje uzasadnienia zarzut, że wysokość zadłużenia Sąd ustalił wyłącznie na podstawie wyciągu z ksiąg bankowych, a ponadto brak jest podstaw do uznania, że jest to dowód niewiarygodny.

Zatem również nieuzasadniony okazał się zarzut naruszenia art. 95 ust. 1a prawa bankowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc apelację pozwanych oddalił.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

SSA Regina Kurek SSA Teresa Rak SSA Zbigniew Ducki